

Magda Isanos

versuri

Ediție alcătuită și prefațată
de Florea Firan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ISANOS, MAGDA

Versuri/ Magda Isanos; ediție și prefață: Florea Firan. – Craiova: Scrisul Românesc Fundația – Editura, 2018

ISBN 978-606-674-194-1

I. Firan, Florea (ed., pref.)

821.135.1-1

© Florea Firan
© Scrisul Românesc
Fundăția–Editura, Craiova, 2018
Tel./fax: 0722.753.922; 0251/413.763
Email: scrisulromanesc@yahoo.com

Scrisul Românesc
Fundăția – Editura

Pomii cei tineri

Pomii cei tineri, în dimineața de marte,
unii lângă alții au stat să se roage –
frunțile lor străluceau inspirate deasupra
pământului încă-n zăpezi.

Și-n aerul în care nu erau zboruri,
pomii, ale căror umbre nu se născuseră,
cântau un imn pentru viață,
ca niște oameni goi și frumoși ei cântau:

„Soare de-aramă, zeu popular printre plante,
privește oastea noastră-n drăzneață;
ici-colo aerul e rumen de tot printre ramuri,
că viitoarele fructe acolo vor sta...

Noi nu ne-nchinăm de fel și nu plângem
ci pregătim un loc cât mai înalt pentru cuiburi
și pregătim o orgă de brazi pentru vânturi,
soare de-aramă, zeu totdeauna rotund...

Ni s-a povestit despre tine-n pământ,
când nu cunoșteam dimensiunile cerului;
ni s-a povestit despre tine-n leagănul cald.
Semințele-n somn visau că există colori,
roșu, albastru și gri, minunate colori.
Tu, peste frunțile noastre, soare, cobori.
Și noi vom da fructe, și noi vom fi hore de flori.
Gloria noastră toată-n vârf se presimte...”

Și-un curcubeu pe deasupra tulpinilor strimte
cade vestind: nu moarte, desigur, nu moarte,
pomilor tineri în dimineața de marte...

Cine va cânta

Cine va cânta cântecul mare,
în care să-ncapă pământul și toate
lucrurile blânde și întunecate,
rădăcini, amintiri amare?

Un cântec aproape neauzit
prin care să poată turmele trece –
și seara să crească înaltă și rece,
un cântec de pom desfrunzit.

Lumină, lumină, din nou tu cazi,
și cântecul vieții n-a răsunat.
Mereu cheltuindu-mă-n timpul bogat,
eu sunt ca un cer printre brazi.

Trebuie să preamăresc ceva și să mor.
Slavă pământului plin de morminte...
Trebue să scriu, cu puține cuvinte,
de țarini și oamenii lor.

Departă sunt volburi

Departă sunt volburi, furtuni.
În insula noastră calmă noi așteptăm.
Fiecare-n insula noastră visăm.
Cine pentru frunțile noastre-mpleti-va cununi?

Căci frunțile ni-s anume boltite
pentru-a purta cununi înflorite.
Au trăit, se va spune, -n această cetate.
Au trăit, au murit în simplicitate.

Se va vorbi despre noi. Nu-i ciudat?
Pentru că stând în insula noastră-am visat,
am fost tineri și-am avut lumină multă de dat,
până-am scăzut și ne-am întunecat.

Se va vorbi despre noi. Nu-i ciudat?...

În diminețile clare

Uneori, în diminețile clare,
mă uit drept în soare râzând
și nu pot crede c-am să mor în curând;
viața mea sună înalt, fără-ntristare.

Cred în ea, cred în numele ei
și-n colorile-anotimpului meu,
zveltă ca mestecenii, mereu,
să freamăt aş vrea în soarele-acesta dintăi.

Poate nu va fi seară, poate nu va cădea
în putred octombrie fruntea-mi aprinsă;
în glumă pun mâinile mele pe piept și zic:
viața e stinsă de mult, viața e stinsă...

Însă mai plin decât grădinile-n vară,
sâangele meu sună atunci ridicând
o dulce-auroră-n obrajii de ceară:
o, nu-i adevărat c-am să mor în curând...

Clipă, desfă-ți aripile

Clipă, desfă-ți aripile tale bogate;
mările se clatină departe,
undeva un curs de râu s-abate,
oamenii se nasc, oamenii s-acopăr cu moarte...

Și tu, nesigur, îndepărta anotimp...
Nouri și soare și iarăși nouri adânci,
ca și când pe rând se descopăr frunți gânditoare,
toate se-ntunecă, se luminează pe rând,

până ce luna lovește umbrele toate;
iată mormintele, țărmul scânteie gol,
și-n casa de piatră fântânile cântă culcate,
dulce răsună brățările, părul domol.

Viață, nu mă părăsi

Viață, nu mă părăsi în răsăritul acesta,
privește fruntea mea de pe-acum aurie.
Și aerul din cauza viitoarelor fructe
e rumen și plin.

Viață, -ncălzește puțin începutul acesta,
ascultă numele meu de pe-acuma sonor.
O pasăre zbura-n cea dintâi zi repetându-l,
și pomii ceilalți atunci mă luară de mâna:
— Hai să-nflorim...

Tu nu mi-ai spus despre toamna frunzelor roșii,
tu nu mi-ai spus despre moartea copiilor,
nici pentru ce trandafirul sălbatec
râdea-n cimitir...

Auz

Căzând din nori,
ploile capătă crengi și flori.
Aud și vizuinile și-aripa
care bate deasupra mea clipă.

Piticii care bat pe sub pământ,
căutând vâna de aur, râul sfânt,
ochii diamantului nesăgetat
și degetul unui urs împărat.

Toate le-aud,
și-aузul încă mi-i crud.
Clopotul săngelui molatec, rotund
ține veștile care nu mai pătrund.

Ține veștile de la stea,
să n-ajungă în inima mea.
Ține veștile de [la] șerpii de casă,
și-n amiaza cuprinsă mă lasă
să cad și s-adorm profund,
clopotul săngelui molatec, rotund.